

Ingers tankar

Hon hade kunnat bli min bästa vän

Jag trodde jag fått en ny väninna. Hon ringde på häromkvällen och ville ha sällskap att gå ut på promenader. Hon är ungefär i samma ålder som jag. Hon verkar inte ha problem med synen, men hon hör lite dåligt och så är hon, som jag, lite stel i kroppen. Hon är pigg ändå och rätt så nyfiken av sig. Såg hur ögonen for runt på henne när hon kikade in i mitt hus, men hon hade inga svårigheter att känna sig som hemma. Jag blev lite orolig att hon skulle tycka jag hade det för ostädad, ingenting verkade undgå hennes nyfikna blick.

På första promenaden drog hon iväg lite fort. Jag hade min krycka med som stöd och hade vissa svårigheter att hänga med. När hon märkte det lugnade hon ner sig en smula. Promenaden blev lite längre än vad den brukar så det var väldigt skönt när vi kom hem och kunde slå oss ner i var sin tv-stol och vila benen.

Jag satte på kaffebryggaren men hon ville inget ha. Tror att hon är lite noga med vikten och sånt måste man respektera. Efteråt följde jag med henne hem trots att hon bor rätt nära. I dessa dagar kan man inte vara nog försiktig.

Sa jag vad min nya väninna heter? Hon lystrar till namnet Soda och är tolv år och av rasen Lancashire heeler. Jag sa ja direkt när jag fick frågan om att bli bekant med henne. Tänkte att det kanske kunde bli lite mer ordning på mina välbehövligen promenader. Det var inte så enkelt, kanske hade jag

tagit mig vatten över huvudet? Den dagen gjorde jag inget av det jag brukar göra. Först for den lilla hunden runt som en handdammsugare på fyra ben och undersökte minsta vrå i en och en halv timme innan hon lugnade sig och kunde inta min tv-fåtölj och sova en liten stund. Sedan var hon igång igen. Jag vågade knappt äta. Höll på att snubbla över henne flera gånger. Till slut var jag tvungen att äta något på grund av mitt låga blodsocker. Genast satt vovven vid fötterna och tiggde. Och jag som hade fått instruktioner att inte ge henne något. Hon fick några rågraskuddar att tugga på, det var det mest lämpade som fanns. Sedan gick vi som sagt ut på promenad.

Det känns som om vidare bekantskap med Soda blir lagd på is. Jag har inte hört något mer och inte fått några besked om vad jag förväntas ställa upp med. Har läst på nätet vad en hund behöver. Den ska rastas flera gånger om dagen. Jag måste sätta mej in i vad den behöver och vad den ska äta. Jag får inrätta mitt liv efter hennes behov. Är det att ha hand om henne från klockan åtta till fem alla arbetsdagar så är det något jag inte kan ta på mig.

Min familj har haft katt under flera år för länge sedan. Men både jag och min dotter visade sig vara pälsallergiker så när vår katt dog skaffade vi ingen ny. Det är ett stort åtagande att ha djur. Kan man inte ställa upp med allt som de fordrar då ska man inte ha några.

Inger Klintberg Danielsson 23-11-15